

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 857/2536

พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์ นายเสงี่ยม อินทะแสนจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277 ทวิ, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 297

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้เสียหายเป็นเด็กหญิงอายุ 8 ปี จำเลยใช้อวัยวะเพศของจำเลยใส่ไปที่ช่องขาไถล่อวัยวะเพศของผู้เสียหาย และได้กระทำการในลักษณะของการกระทำชำเรา ที่บริเวณรูทวารหนักของผู้เสียหายมีรอยขีดแดงและที่ระหว่างช่องคลอดกับรูทวารหนักมีรอยถลอกเล็กน้อย อวัยวะเพศของจำเลยไม่ได้เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายคงอยู่บริเวณปากช่องคลอดของผู้เสียหายเท่านั้น ดังนั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียงความผิดฐานพยายามกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี ทางพิจารณาไม่ปรากฏว่าการที่ผู้เสียหายขัดขืนไม่ยอมให้กระทำชำเรา จำเลยได้ชกต่อยและตบปากผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บอย่างไร คงได้ความว่าหลังจากจำเลยกระทำชำเราและจำเลยกับผู้เสียหายสวมใส่เสื้อผ้าแล้ว จำเลยได้ต้อยเตะจนผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลยดังกล่าวมิได้กระทำต่อเนื่องกัน หากแต่ขาดตอนจากการกระทำชำเราแล้ว ดังนี้ แม้ผู้เสียหายจะได้รับอันตรายสาหัสก็มีไข้อผลโดยตรงจากการกระทำชำเราอันจะเป็นเหตุให้ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่าจำเลยกระทำผิดฐานกระทำชำเราผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277, 277 ทวิ และ 297 แม้โจทก์จะอ้างมาตรา 297 มาด้วย แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำผิดหลายกรรมจึงไม่ชัดเจนว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสไม่อาจลงโทษจำเลยฐานดังกล่าวได้ เพราะเป็นการนอกเหนือจากฟ้อง ดุลบัญญัติฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 857/2536 พนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์นายเสงี่ยม อินทะแสนจำเลย ป.อ. ม. 63, ม. 80, ม. 91, ม. 277 วรรคสอง, ม. 277 ทวิ (1, ม. 297 ป.วิ.อ. ม. 158, ม. 192) ผู้เสียหายเป็นเด็กหญิงอายุ

คำพิพากษา

8 ปี จำเลยใช้อวัยวะเพศของจำเลยใส่ไปที่ช่องขาไถล่อวัยวะเพศของผู้เสียหาย และได้กระทำการในลักษณะของการกระทำชำเรา ที่บริเวณรูทวารหนักของผู้เสียหายมีรอยขีดแดงและที่ระหว่างช่องคลอดกับรูทวารหนักมีรอยถลอกเล็กน้อย อวัยวะเพศของจำเลยไม่ได้เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายคงอยู่บริเวณปากช่องคลอดของผู้เสียหายเท่านั้น ดังนั้นการกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียงความผิดฐานพยายามกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกิน 13 ปี ทางพิจารณาไม่ปรากฏว่าการที่ผู้เสียหายขัดขืนไม่ยอมให้กระทำชำเรา จำเลยได้ชกต่อยและตบปากผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บอย่างไร คงได้ความว่าหลังจากจำเลยกระทำชำเราและจำเลยกับผู้เสียหายสวมใส่เสื้อผ้าแล้ว จำเลยได้ต้อยเตะจนผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลยดังกล่าวมิได้กระทำต่อเนื่องกัน หากแต่ขาดตอนจากการกระทำชำเราแล้ว ดังนี้ แม้ผู้เสียหายจะได้รับอันตรายสาหัสก็มีไข้อผลโดยตรงจากการกระทำชำเราอันจะเป็นเหตุให้ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ทวิ โจทก์บรรยายฟ้องเพียงว่าจำเลยกระทำผิดฐาน

กระทำชำเราผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส ขอให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277, 277 ทวิ และ 297 แม้โจทก์จะอ้างมาตรา 297 มาด้วย แต่
โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดหลายกรรมจึงไม่ชัดเจนว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลย
ฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสไม่อาจลงโทษจำเลยฐานดังกล่าวได้
เพราะเป็นการนอกเหนือจากฟ้อง(สมาน เวทวินิจ-ปรีชา ธนानันท์-จิระ บุญพจนสุนทร)ศาลจังหวัด
พิษณุโลก - นายพิสุทธิ ศรีขจรศาลอุทธรณ์ภาค ๒ - นายมงคล คุปต์กาญจนากุลแหล่งที่มากอง
ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลข
คดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา:

องค์คณะ

สมาน เวทวินิจ · ปรีชา ธนानันท์ · จิระ บุญพจนสุนทร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/857/2536>